

[Ole Bjørn Kraft.]

konflikter, men jeg ville sandelig have ønsket, at det var sket på et tidligere tidspunkt og ikke i en så anspændt situation som den, der i øjeblikket foreligger.

Hvad angår de øvrige bemærkninger, skal jeg blot sige, at det beror på en misforståelse, når ministeren mente, at venstre og konservative havde haft fordel af typografstrejken. Mine betragtninger gik netop ud på at påpege det farlige i, at resultatet af dette valg viste, at de partier, som havde opretholdt deres blade, medens de andre standsede, gik frem, og der kunne vel heri ligge en vis fristelse, men man bør jo ikke friste mennesker over evne, og derfor bør man få truffet en ordning. Jeg vil imidlertid meget gerne erklære, at når ministeren misforstod det, jeg sagde, er fejlen sikkert den, at jeg udtrykte mig uklart.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Den højtærede arbejds- og boligminister bebrejdede mig — måske mildt, men det var dog en bebrejdelse —, at dette forslag syntes at være fremkommet på et noget uheldigt tidspunkt. Det kan jeg ikke give den højtærede minister ret i. Hvis man med nogenlunde sikkerhed kunne have regnet med, at kommende overenskomstforhandlinger førte til enighed parterne imellem, kunne det være rigtigt, og så ville det radikale venstre heller ikke have fremsat forslaget, men jeg minder iøvrigt om, at forslaget er forelagt her i tinget den 14. oktober 1949, og hvis enighed nu ikke opnås ad den vej, vi alle ønsker, nemlig ad frivillighedens vej, vil der opstå en situation, som der var meget god grund til at ønske, man i tide havde overvejet.

Jeg vil iøvrigt gerne i anledning af de bemærkninger, den højtærede minister fremkom med med henblik på fortiden og de diskussioner, der har stået om dette problem her i tinget, sige, at jeg finder ingen grund til at vende tilbage til denne diskussion. Jeg havde i 1947 lejlighed til at sige min mening her i tinget, og min mening er i dag den samme, jeg finder ingen grund til at gentage den. Men når den højtærede minister nu siger, at det, der skete i 1947, var en simpel følge af, at de dagblade, der stod i arbejdsgiverforeningen, på forhånd selv havde underkastet sig de vilkår, der blev resultatet af en faglig

konflikt, kan jeg ikke helt godkende en sådan betragtning. Jeg synes, det er en lidt for let måde at skyde det problem, der forelå, til side på. Efter min mening er kernen i denne situation og en eventuel kommende situation af tilsvarende karakter, at det efterhånden erkendes af alle, at de faglige konflikter kan nå en sådan grad af samfundsskadelighed, at man ikke kan overlade dem til et frit forløb, og at dette gælder i enestående grad på det område, vi her behandler, fordi konflikter her angriber selve det fundamentale, selve nerven i det folkestyrede samfund, det frie ord.

I øvrigt kan jeg tiltræde den højtærede ministers udtalelse om det overordentlig ønskelige i, at uoverensstemmelser mellem parterne, som ministeren siger, i første række søges løst gennem organisationernes egne forhandlinger, og jeg vil gerne i anledning af en bemærkning fra den socialdemokratiske ordfører sige, at vi fra vor side slet ikke i denne forbindelse har trukket det principielle problem frem om det, man kalder tvungen voldgift — jeg ved ikke, hvorfor man altid knytter ordet „tvungen“ til ordet „voldgift“. Når vi i så høj grad har stået som talsmænd for voldgiftstanken, skyldes det ønsket om at finde frem til en form for voldgift, som i disse akutte situationer kan værne samfundets interesser, men det er i og for sig ikke det, der foreligger med hensyn til dette konkrete spørgsmål, som — hvad ministeren jo har ret i — er af en ganske særegen karakter.

Jeg er altså enig med ministeren i hans grundsyn. Statsmagtens opgave foreligger fortrinsvis på det tidspunkt, da parternes manglende evne eller vilje til at løse denne opgave medfører, at vitale samfundsinteresser trædes for nær, så der sker ødelæggelse af store samfundsværdier. Men dernæst ligger der en opgave for statsmagten i at søge at forebygge, at sådanne situationer opstår, og det er udfra denne betragtning, det her foreliggende forslag er stillet af os og stillet i så god tid, at der ved fælles drøftelse mellem parterne og repræsentanter for samfundet måske kunne være fremkommet værdifulde impulser. Derfor beklager jeg, at man har ladet så lang tid gå, inden forslaget er kommet til behandling, men jeg takker den højtærede minister, fordi han fuldt og helt har anerkendt nødvendigheden af, at